Delír kisasszony illata

„hogy miért kell folyton megválni valamitől
s a csöndet miért növi be reménnyel az idő „
(Oláh András: úgysem lehet)

repkény az idő fenyőkönnybe zárva
maradunk fenn hisz foglyul ejtett
rab vagyok az anyag foglya
szekrény sarkában poros gondolat
a világgal annyi dolga
megszámolni este a sarkokat

az álomból a holdfényre kilépek
minden kék csillagragyogás
miközben prédikálnak a népnek
feltűzik gyűlölt csillagát

(a szomjas magyar ha talpon áll is
egyensúlya sörhab virtuális)

Estétől reggelig

az angyal érte jött
átjön a szobámba
lehervad a nyár
mielőtt kibomlott volna

minden levél a zöld
szobából a máriakékbe
mennyei kékbe
vitte az angyal

leltár maradt utána
mi nem történt vele
mi történhetett volna
minden hisz nem is élt

gyere velem szólt az angyal
a mennyei kékbe öltözött

Kaiser László

Búcsú Kapui Ágotától

Kegyetlenül nehéz feladatot kapott a barát, a kortárs, a kiadó: le kell írnom, hogy Kapui Ágota nincs többé. S közben gondolni arra, hogyan távozott közülünk hatvanhárom éves korában, hogyan döntött az Ég és a Sors: egy végzetszerű hiba, egy szörnyű autóbaleset június 19-én, s percek alatt egy más dimenzióba került az Élet. És mindeközben a felfoghatatlan rögzítése és az elmondhatatlan szomorúság közepette gondolni kell arra is – és ettől talán könnyebb a búcsú –, hogy a szónak leghumánusabb értelmében s esztétikailag az egyértelműségben: teljes élet, teljes költészet emléke és valósága van bennünk; bennünk, akik ismertük, szerettük, olvastuk Kapui Ágotát. Mélység és kedvesség, szeretet és pontosság, kötelességtudat és nemes gesztusok, hitek és odafigyelések: költészet és élet az ő esetében talán egybefonódott, mert szigorú mércéje volt, elsősorban önmagához, ahhoz a valakihez, akit annyian, de annyian szerettek, nem véletlenül. Nem a gyász mondatja velem, tényleg így van: semmi rossz érzésem s emlékem nincs vele kapcsolatban, s bár mint mindannyian, nyilván ő is gyarló ember volt, úgy vélem, akik ismerték, hasonlóképpen gondolnak rá.

Pedig nem volt könnyű élete, sőt pokolian nehéz. Kezdések, újrakezdések, otthonteremtések. Én az 1980-as években ismertem meg őt sepsiszentgyörgyi látogatáskor, akkor találkoztam verseivel is. Tudtunk egymásról később is, tudtam, hogy irodalmi pályája nem bontakozhatott ki kellően az akkori Romániában, hogy Magyarországra jött, s itthonra és otthonra lelt Dabason. És egyszer csak visszatalált, visszatért a költészethez is. Pontosabban fogalmazva: a költő mindig költő marad, akkor is költő, ha nem ír. Kapui Ágotában hosszabb nem író költői lét után hihetetlen bőségben és minőségben szakadtak föl a versek, gyöngyöző sorokban írt magáról, szabadságról, démonokról és belső békéről, életről, halálról. Az a költő, aki – Farkas Árpád előszóban írott szép szavaival – korán „szerelembe esett a Verssel”, szerelmesen ontotta magából újra a gyönyörű költeményeket. S én örülök, hogy barátként, kortársként újra egymásra leltünk, és kiadóként két remek kötetét jelentettük meg, *A másik oldal*t 2015-ben, *A lélek szárnycsapásai*t 2017-ben, ehhez egyébként Czegő Zoltán írt bevezető sorokat. És nem véletlen, hogy az olvasók és az irodalmi élet nyomban fölfigyelt erre a nagy ívű, hiteles költészetre, az őszinte hangra, a versek szépségére. Ezek a művek a komoly tehetségű költői megformáláson túl az ember és a lélek olyan mélységeire irányították az értelmet és szívet, amelyek az ízig-vérig művészre jellemzők. Tragikusság és fenség, szorongás és harmónia, szenvedés és öröm – képekben, ritmusokban, rímekben és nem rímekben, hihetetlenül hatásosan. Kapui Ágota költészete a ma emberének a

hiteles érték, és az őszinte érzés utáni sóvárgására és vágyára adott megfogalmazott megfogalmazhatatlant.

Ami történt vele, halála: tragédia. És tragédia azért is, mert nagyon teljes s amennyire lehetséges harmonikus életet élt – végre. Rendeződtek körülötte a dolgok, költészete, irodalmi munkássága kiteljesedett, készült – bocsánat a szóért – békés, alkotó idősebb korra, korszakra. Nem adatott meg neki az, ami járt volna. És járt volna a magyar irodalomnak is, nem beszélve fiairól, szeretteiről, barátairól, határon innen és túl. Nem tudjuk a választ, ne is keressük, hogy miért nem. Én biztos nem keresem. Én Kapui Ágota mosolyára gondolok, s mindarra, amit adott. Emberként, magyarként, asszonyként, anyaként, költőként.

Pődör György

Nagy fuga süket fülekre

Válaszvers Radnai Istvánnak
a Finálé című versére – Beethovennel

a finálére a gyönge test süket
mindent hall a legyőzhetetlen lélek
a hang hiánya itt csak apró tünet
opuson már nem változtatnak tények

ki öröknek alkot annak nincs szünet
a bédúr kvartett a káoszból éled
a szörnyetegnek áldoznak fel szüzet
agyban csodát improvizál a kéreg

a nézőtérnek immár végleg háttal
óriássá nő a feszülő árnyék
már valahol az Istenénél szárnyal

az idő nagy cédéjére majd ráég
érteni jön- e kor melynek van füle
vagy marad a vele mégis néklüle

Vakvágány a végtelenbe

Az égi pályaudvart betemették
a forgalomból kivont galaxisok.
Itt-ott tekergett bennük némi festék,
fogyó fényként nyelték hatalmas sirok.

Egyszemélyes pullmanfülkék az esték,
képernyőn szűrődik egy-egy halk
szitok:
– Dezsavű ,de csak a jegyet keresték,
a kalauznak már semmi nem titok.

Emlékek futnak, a film is megszakad.
Kopogás, majd egy hang szól, hogy
– Nem szabad!
Az idő a semmi jegyén hagy lyukat.

Nincs már Orion, hol nagy kutya ugat,
sem állítható kar, meleg vagy hideg,
Teremtőt játszik egy tétova ideg.